

Cirkáló

(Regényrészlet)

Meiko aznap elég nehézkesen kelt fel. Már réges-rég ébren volt, de semmi jelét sem mutatta annak, hogy meg szeretne mozdulni. Másnál ez valószínűleg szokványos dolognak számít, nála azonban ez kivételesen hatalmas ritkaság. Valamilyen furcsa oknál fogva mélyen elmélázva, szűrős szemekkel méregette az ágya mellett álló apró fafaragványt, amelyet még egészen kicsi korában készített egy földön talált vastag ágból.

Végül aztán megunt a heverészést. Nyújtózkodott egyet, majd hirtelen kiugrott az ágyból. Az első dolga az volt, hogy megigazította a bábút. Nagyon bosszantotta, ha valami nem állt pontosan a helyén; legalábbis a saját szobájában nem tűrte a „rendetlenséget”.

Pillanatok alatt rendbe rakta a fekhelyét is. Miután úgy vélte, hogy minden rendben áll körülötte, megpróbálta megigazítani a kócos haját, mert a szemébe lógott, meg azért is... mert rettentően torzonborz volt. Nem sokkal később persze rájött, hogy hosszú frizuráját nem tudja pusztán a kezével rendbe tenni. Elkezdett a fésűje után kutatni, de nem találta sehol sem.

– A fésűt keresed, kis angyalom? – hallatszott a szomszédos szobából.

– Nem vagyok kicsi – felelte a lány mosolyogva.

– De attól még mindig az én angyalom maradsz! – mondta Shyago¹, majd bejött a szobába a fésűvel.

Shyago sovány, de erős tartású ember volt. Látszott rajta, hogy nem fiatal, arcát mindenhol ráncok borították. Ennek ellenére olyan dús barna haja volt, hogy azt a néhány ősz hajszálát észre sem lehetett

¹ Ejtsd: szijágó.

venni. Emellé még a hajánál is sokkal sűrűbb bajuszt viselt (fontosnak tartom megemlíteni, hogy a Cyphen nálunk sokkal fejlettebb emberek laknak, akik a technológia és az evolúció terén is lepipálnak minket; emiatt a testük teljes mértékben szőrtelen, csupán hajuk van, a férfiaknak pedig arcszőrzetük is, de az egészen csak felnőttkorukban kezd el nőni).

Lassan és gyengéden fésülgette a lány színes, hosszú haját. Később a kezébe nyomott egy natrut.² Arrafelé nem igazán volt sütés-főzés meg túlbonyolított szakácstudomány, főleg nem éttermek meg fogadók, vagy bármilyen más kajáldák. Csak nagyon kevés házban foglalkoztak az ízek kombinálásával. Ebben a házban például pont azért nem volt főzőcskézés, mert semmi mást nem lehetett találni néhány túlérett limen és egy rakat natrun kívül. Könnyen meg lehet unni, nem igaz?

Mivel Meiko nagyon éhes volt, és nem is titkolta, bemajszolt még egy limet is. Azt valahogyan mindig is jobban szerette, főleg az érettebbet. Miközben a lány evett, Shyago bement a szobájába.

Az egész ház mindössze négy szobából állott. Az egyik volt Meiko szobája, a mellette lévő evésre és munkára használták, és a konyha-nappali másik oldalán volt Shyago szobája meg egy úgynevezett „tiltott szoba”, amelyben az öreg holmija állt, és gyakran szokott odabent munkálkodni is. Azért ez a neve, mert Meikónak nem szabad bent járkálnia. Néhányszor az öreg megengedte neki, hogy meglesse, mi van odabent, és mivel semmi érdekeset nem talált, mindössze üres polcokat, egy íróasztalt meg néhány kopott ládát, nem is furdulta tovább a kíváncsiság. Az udvarra vezető kijárat a konyha-nappali harmadik oldalán állt (a negyedik oldalán már nem volt semmi).

Shyago egy rakat szövetet hozott ki a szobából, amit rátett a lány melletti asztalra.

– Mit szólnál hozzá, ha ma is gyakorolnánk egy picit a ruhakészítést? Úgyis szükséged van már egy új gúnyára – ajánlotta fel jókedvűen.

– Hát jó. De csak egy kicsit – felelte Meiko enyhe mosollyal, de látszott rajta, hogy nem igazán tetszik neki az ötlet.

Igazából sohasem volt oda érte, hisz nem is ment neki, de ettől függetlenül egyszer sem mondott nemet. Legalább szórakoztak,

40 ² Lédús, narancssárgás-lilás színű, ovális gyümölcs.

mert közben az öreg mindig valamilyen történetet mesélt, legyen szó mendemondákról vagy éppen a gyerekkori csínjairól.

Ami a szövetet illeti, az készülhet növények leveleiből, terméséből, nedvéből, vagy akármi másból. Rengeteg növény alkalmas ruhák előállítására. Egyes anyagok hasonlítanak a selyemhez, valamelyik gyapjúszerű... szóval nagyon jól tudják nélkülözni az állatokat – amik valójában nem is élnek ezen a bolygón (kivéve az embereket, mivel elvileg ők is azoknak számítanak). Ez azt jelenti, hogy náluk nincsen se tej, se hús meg még egy csomó más. Emiatt nem ismerik a „házi kedvec” kifejezést sem. Ettől függetlenül nem kell őket sajnálni. Az apróbb, nem harcra készült, esetlen robotok bőven kitöltik ezt az űrt.

Visszatérve a szövetre: amivel a lány és az öreg jelen pillanatban dolgozott, az egy hosszú szárú, manraga nevű növény leveléből készült, amit Shyago kis mennyiségben a kertben is termesztett, de a nagyját a nyilvános kertekből szerezte be.

Meikónak eléggé ügyetlenül forgott a kezében a szövőszerszám. Mivel fejlett társadalomban éltek, simán használhattak volna ruhakészítő szerkezeteket, vagy akár rábízhatták volna a robotokra is. Egyes téren mégis jobban szerették a kézimunkázást. Nem csak ők, az egész nép. A termesztést is mindig nagyrészt saját kezűleg végezték. Mindennek ellenére közel sem lehet azt mondani, hogy az öltözetük ókori. Bátran állítható, hogy hasonlít a miénkhez minőségben és kinézetben is, csupán az anyaga különböző.

Ami a divatot illeti, nem létezik: a ruházat egyszínű és egyszerű. Még alsóneműt se hordanak, beleértve mindkét nemet. Lábbelinek általában csizmára hasonlító vékony cipőt viselnek, ami szintén növényből készül. A nadrágok és a ruhák vékonyak és szellősek. Az öltözeteken díszeket és mintákat sem lehet találni. Amit esetleg használnak, azok a zsebek – a további részleteket pedig mindenkinek a fantáziájára bízom. Szerintem most már ideje, hogy visszaugorjunk a történethez.

Shyago látta, hogy Meiko nagyon beleélte magát a munkába, mégsem boldogul. Ő már majdnem kész volt a felével, a lány meg épphogy elkezdte.

– Szeretnél valami mást csinálni? – kérdezte végül az öreg.

– Igen! Menjünk ki a kertbe! – vágta rá Meiko olyan izgatottan, mintha valamilyen csodát hallott volna.

Finoman lerakta a szövetet, majd rögvest kiszaladt az udvarra, hogy ugrálhasson, mint minden reggel. A mozgás létfontosságú volt számára.

Körbe-körbe szaladgált, az öreg pedig egyszerűen csak sétált utána – tudott volna futni ő is, de nem igazán igyekezett.

Miután a rohangálással végzett, megmászott legalább három fát. A kert tele volt különböző fajtával, úgyhogy azt hódította meg, amelyiket csak akarta. Shyago meg eközben figyelte, nehogy baja essen. Pont úgy, ahogy őt nézték a szülei – azzal a különbséggel, hogy ő nem pánikolt, amikor a lány a fa tetején kezdett táncolni.

Mikor ez is megvolt, szokás szerint közösen leültek egy gradivanapadra az udvar közepén, ami a szétszórtan elhelyezkedő limfák között állt, és egyenesen az udvart körbeölelő magas fekete fal felé nézett. Mint általában, most is hosszú időn keresztül ücsörögtek rajta. És ennek mindig az lett az eredménye, hogy Meiko számára érthetetlen témákat kezdett el feszegetni...

– Én ezt még mindig nem értem – szólalt meg hirtelen. – Minek ide ez a fal?

– Számtalanszor elmondtam már. Megvéd minket a rossztól – válaszolta nyugodtan Shyago, de érezni lehetett a hangjában, hogy már kezd belefáradni a folytonos ismételésbe.

Az öreg egyáltalán nem lepődött meg, amikor Meiko felugrott. Már azt is tudta, hogy mi fog következni.

– Milyen rossztól? – akadékoskodott a lány. – Semmilyen rossz nincs itt. Amióta itt vagyok, semmi rossz nem történt.

– Angyalom, ez azért van, mert vigyázok rád.

Ez az „angyal” megnevezés nem igazán olyan, mint nálunk. Mi általában arra szoktuk mondani, aki jól viselkedik. Habár az igaz, hogy nem feltétlenül csak akkor használjuk...

Náluk az „angyal” a szépséggel azonos. A népmeséik egyik állandó szereplője az Erfahis. Egy tudós régen azt rebesgette, hogy egy találmánya segítségével elment egy másik világba, ahol találkozott velük. Senki sem hitt neki – mivel ez még a Veszedelem megjelenése előtt történt –, de a sztorija bekerült a népmesék közé. A tudós állítása szerint az Erfahisok olyan teremtmények, akik mágikus erővel rendelkeznek, de főleg a szépségük miatt emlékezetesek. A kutató ezt mondta róluk: „Soha nem láttam szebbet náluk.” Pontosan emiatt nincs általános leírás arról, hogyan néznek ki, mert a „legszebb” minden ember számára mást jelent. Így gyakorlatilag az

Erfahisban mindenki álmai párját vagy a lányát látja (mint ebben az esetben Shyago Meikót). Az Erfahis sokkal jobban azonosítható a mi tündéreinkkel, mint az angyalokkal, de nem szoktuk azt a kifejezést használni, hogy „én tündérem”. Vagy ha mégis, én még nem hallottam (esetleg azt, hogy tündérkém). Ezért cseréltem le itt inkább az „angyal” kifejezésre. Használhatnám simán Erfahisként is, de mégis hogy hangzana az, hogy „én Erfahisom”? Ennyi erővel le se kéne fordítanom az interdimenzionális nyelvet, hanem hagyhatnám az eredeti párbeszédet (az élelmiszerekkel és az anyagokkal más a helyzet; attól függetlenül, hogy a lim meg a lime – vagy magyarul zöldcitrom – hasonlít egymásra név és kinézet alapján, semmi közük egymáshoz, ezért nem is fordíthatom le így). No de ismét átestem a ló másik oldalára, túlságosan elkalandoztam.

Meiko nem tudott nyugodni, egyáltalán nem elégedett meg Shyago feleletével.

– Azt értem, hogy vigyázol rám, de mikor lehetek egy kicsit önálló? Unom, hogy sohasem mehetek ki egyedül az utcára.

– Nem merlek elengedni, mert még túl kicsi vagy ahhoz. Főleg nem ilyenkor. Korán reggel kell mászkálni, de ez ma elmaradt, mivel későn keltél fel.

Meiko nem válaszolt semmit, csak lesütötte a szemét, mert elszégyellte magát amiatt, hogy egy kicsit valóban lustálkodott.

– Nyugalomban csak akkor lehet sétálni a környéken, amikor nincsenek őrrobotok a közelben – folytatta a mondandóját az öreg.

– Nekik az a dolguk, hogy védelmezzenek minket, nem? – lepődött meg a lány.

Shyago sóhajtott.

– Igen, eddig így mondtam. De ez csak részben igaz. Az őrrobotok valóban ügyelnek a biztonságra, viszont nem a mi érdekünket nézik, hanem a Kormányét. Ugyebár amióta új vezető van a Kormány élén, a közemberek boldogsága háttérbe szorult.

Meiko ennek hallatára nagyon elszontyolodott. Megdöbbenette ez a tény. Shyago pont ettől félt. Mindig is nagyon óvatos volt azzal kapcsolatban, hogy mit árul el neki az igazságtalanságról és a rendszerről. Azt már végképp nem merte soha még szóba se hozni, hogy nem az interdimenzionális nyelv az eredeti cyphi nyelv (mivel a lánynak már kiskora óta az interdimenzionális nyelvet tanította, és amikor találkoztak, akkor is ezen a nyelven beszéltek). Van több dimenzió is? Ismeretlen lények támadták meg a bolygót? Soha egy szót

se erről. Túlságosan jól tudta, hogy Meiko olyan, mint amilyen ő maga volt kiskorában. Eleven, makacs, kíváncsi, és mindenben arra kereste a választ, hogy „miért”.

Shyago sosem fogja azt a fázist elfelejteni, amikor Meikót mindennél jobban érdekelte az égbolt és a világűr. Akkor még egészen kicsi volt, és gond volt minden egyes kérdésére érthető választ adni. A legnehezebb a ritsu³ működésének a tisztázása volt.

Shyago sem tudta megmagyarázni a kislánynak, hogy a ritsu olyan gázréteg, amely magába szívja a fényt, majd szétszórja, de akár a hangot is. Emiatt van folyton világos, mert amikor a csillag a bolygó másik oldalán van, a ritsu eljuttatja a fényét a Cyph sötét oldalára is. A hideg évszakban csakis azért van egy rövid ideig sötét, mert a túl alacsony hőmérséklettől nem mindig működik jól.

Ha a világűrből erős hang érkezne, akkor azt az egész bolygó hallhatná – de ez már csak elmélet, a gyakorlatban még nem próbálták.

És pontosan ez az, ami definiálhatná a dimenzió fogalmát. Egy dimenzió nem abban különbözik a másiktól, hogy furcsa, torzszülött lények lakják. Különözhet abban is, de nem ez a fő tényező. Két dimenzió akár egyetlenegy dologban is eltérhet. Tegyük fel, hogy van egy dimenzió, amelyben egy Földdel azonosítható bolygó található. Emberek lakják, akárcsak az eredetit – vagyis a miénket. De ha már egy kis különbség van – például laknak ott sárkányok is, vagy pedig másmilyen a gravitációs erő – akkor már lehet másik dimenziónak nevezni. Viszont két teljesen egyforma dimenzió nem létezik. Szerintem lehet úgy is magyarázni, hogy egymástól élesen elválasztott világok. A dimenziók főleg a fizikai és más törvények miatt különböznek egymástól. Nem igazán érthető? Akkor így jártál. De hogy őszinte legyek, ezt valójában nem is annyira szükséges pontosan tudni.

Abban a pillanatban fárasztó volt az öreg számára a ritsu működését kézzel-lábbal magyarázni, de mostanra szép emlékként maradt fenn.

Shyago sohasem szerette a szabályokat, de öregségére beletörődött abba, hogy a jelenlegi borzalmas rendszer ellen nincs mit tenni. Valahogy el kellett mindezt magyaráznia a lánynak.

– De ez borzalmas! – jelentette ki Meiko. – Miért nem változtattunk ezen?

³ Ejtsd: ricu; hasonló, mint a mi ózonrétegünk, viszont sokkal magasabb nyomású – mellel részben ez az oka annak, hogy folyton felhős az ég.

– Mert nem tehetünk semmit – felelte az öreg. Amikor meglátta a lány kételkedő arcát, hozzátette: – Hidd el.

Természetesen – és ezzel Shyago is tisztában volt – nem lehetett meggyőzni ennyivel.

– Honnan tudod, hogy nem lehet? Próbáltad egyáltalán?

Az öreg nem mondott semmit, csak magában mormogott. Elgondolkodott a kérdésen. Gyerekkorában mindig belekötött abba, ami nem tetszett neki, de a végén mindent elfogadott úgy, ahogy van. Ez főleg a szabályokra vonatkozik. Úgy érezte, hogy öregségére most már talán ideje lenne ezt a gondolkodásmódot hátrahagynia. Aztán rögtön eszébe jutott az is, hogy a Kormánnyal szembeszállni veszélyes dolog, így hamar meggondolta magát.

– Nem próbáltam – felelt csendesen a lány kérdésére. – És ez azért van, mert ez nem játék. Mellesleg nem akarom, hogy veszélybe keveredj.

– Mégis, miért kerülnék veszélybe? – Meiko továbbra is csak nyakaskodott. Shyago meg már végleg beleunt az egészből.

– Nem beszélgethetnénk inkább valami másról? – próbálkozott az öreg. – Mondjuk egy vidámabb témáról?

– Rendben. Ahogy akarsz – egyezett bele Meiko az öreg nagy meglepetésére. Nem hitte volna, hogy a lány ilyen könnyen témát vált. Azt sem látta előre, hogy majd helyette talál egy másikat...

– Van egy ötletem – kezdett bele elgondolkozva. – Idehozhatom a lélekmérőt!⁴ Ha szerinte csillagpredumium vagyok, akkor engedélyt adsz rá, hogy körbejárjak a környéket. Lehet?

Náluk nincsenek évek, ezért ezzel határozzák meg, hogy melyik életszakaszban vannak (ezt régen a csillagok állása szerint állapították meg, innen maradt az elnevezés). Így döntenek el azt is, elég idős-e valaki ahhoz, hogy katonaként szolgálhasson – mert a többi munkával ellentétben a katonaságnál volt kritérium, hogy mikor lehet kezdeni.

Shyago abban reménykedett, hogy Meiko még a mérő szerint is túl fiatal, ezért beadta a derekát. A lány izgatottan hozta ki a házból. Letette a földre, ráállt, és várták az eredményt, mert időbe telt a kalkulálás.

Meglett az eredmény. Szerintem ne másszunk bele a cyphi mértékegységekbe. Legyen elég annyi, hogy a mi számításunk szerint

⁴ Olyan szerkentyű, amely minden háztartásban megtalálható, és nem a test, hanem a lélek korát méri.

a lány tizenkettő és tizenhárom év közötti. A Cyphen ekkor már a gyerekek „érettebbnek”, vagyis csillagpredumiumoknak számítanak.

Meiko annyira megörült, hogy örömeiben ugrálni kezdett.

– Akkor mehetek? – kérdezte huncutul.

Az öreg semmiképpen sem akart ráállni, de nem volt mit tennie, végül elfogadta a vereségét. Viszont a ravaszsága nem kopott el az évek alatt.

– Rendben, te nyertél, angyalom – kezdte hízelgő hangon. – Viszont nem mehetsz akárhova. Ennél van egy sokkal jobb ötletem. Mindjárt jövök – mondta, majd bement a házba, és papírdarabkákat hozott ki, amit Meiko kezébe nyomott. A lapok az ablitafa⁵ ehetően, kemény kérgű terméséből készültek, akárcsak a legtöbb papír. A fákat nem szokták kivágni, és nem is szükséges, mert ez a masszív termés tökéletes minden ilyen célra.

– Ezeket még régen kaptam – kezdett bele a szövegbe, amikor meglátta a lány értetlenkedő arcát. – Ha ezeket beváltod a sportolók számára alapított boltban, akkor megfelelő mennyiségű élelmiszert vagy felszerelést vihetsz el. Többet semmiképpen sem, mert arrafelé minden lépésedet örrobotok lesik. Legfeljebb csak kevesebbet. Van ott felszerelés is, de nekünk az nem kell, hanem ennivaló. Már alig van itthon mit enni.

– Ezeket Krikatótól kaptad? – kérdezte a lány, miközben a papirost szemlélte.

Meiko nagyon keveset tudott Shyago múltjáról. Az összes gyerekkori csínytevését hallotta már, de azt nem, hogy régen sportoló volt. Az öreg mindössze annyit mesélt el neki, hogy ismerte Krikatót, aki sikeres rohamlabdázó volt, és hogy mestereként tekintett rá. Hogy mi okból tartotta annak, nem árulta el. A villámlépésről is rengeteget szövegelt, azt mondogatta róla, hogy legendás képesség, de azt soha nem tette szóvá, hogy Krikato tudta használni, azt meg végképp nem, hogy ő maga is el akarta sajátítani.

– Igen – hazudta az öreg. Nem fűlött hozzá a foga, hogy elmondja az igazat. – De ez már nagyon régen volt! Szóval egyre jobban fogyanak a papírok. Még szerencse, hogy a nyilvános kertekből és a rétről akármikor lehet csórni. Felháborító, hogy a nyilvános kertekben termő ételt nem lehet elvenni. Na mindegy. Egyelőre még ne azon gon-

⁵ Eléggé elterjedt fafajta, legfőbb jellegzetessége, hogy a termésének szűrős szaga van.

dolgozzunk, hogy mi lesz, ha elfogynak. Úgyis tele vagyunk itthon limfákkal meg egy csomó más terméssel. Örülünk, amíg még van, ugye? Na, menjél!

Azzal hátat fordított a lánynak, és leült a padra. Meiko még mindig nem tudta elhinni, hogy Shyago csak úgy elereszti őt.

– Most komolyan elmehetek? – faggatózott, mint aki nem jól halotta.

– Igen – susogta az öreg nyugalmat erőltetve a hangjába. – Nem igazán örülök neki, de mindenki a maga kárán tanul. Csak aztán egyben gyere vissza. A lényeg, hogy ne kötözködj a robotokkal. Csak tedd, amit mondanak. Tudod merre van a bolt, igaz?

– Úgy lesz. És igen, tudom.

– Nagyszerű. Akkor indulj! – mondta Shyago, és a megjátszott nyugalom mellé megpróbált még egy erőltetett mosolyt is produkálni.

– Rendben, akkor nemsokára jövök! – kiáltotta nagy örömmel a lány, majd kinyitotta a természetes fekete kaput, és kiszaladt rajta.

Amint Meiko lelépett, Shyago mindinkább kétségbeesett. Fel-alá járkált a kertben. Nagyon félt attól, hogy a lánynak valami baja esik. Még hozzá nem is ok nélkül. Már az is megfordult a fejében, hogy utána megy. De mi történne akkor, ha Meiko észrevenné őt? Akkor megtudná, hogy nem bízik benne. Iszonyatosan gyöttrődött egész idő alatt.

Mindeközben Meiko egészen vidáman járta körül a teret. Pontosan tudta, hogy melyik a legrövidebb út a boltig, de azért sem tudott ellenállni annak, hogy a lehető leghosszabb ösvényen jusson el odáig. Szeretett volna minél többet látni a környékből.

Olyan helyeken is járt, ahol Shyagóval eddig sohasem, mert az öreg mindig csak ezt mondogatta: „ide nem szabad”. Vagy esetleg ezt: „nem okos dolog erre menni”. Meiko sosem értette, hogy miért idegeskedik ennyit. Akármikor megkérdezte, hogy miért nem szabad, az öreg válasza egyszerűen csak ez volt: „azért, mert veszélyes”.

A lány ennek ellenére egyáltalán nem érezte azt, hogy bajban van. Amit látott az utcákon, az mindössze a poros szürke talaj és kétoldalt a fekete falak. Még csak emberekkel sem találkozott. Rendkívül barátságatlannak tűnt minden egyes szeglet, de akkor sem volt semmi veszély. A házak szinte nem is látszódtak ki a falak mögül. Emiatt könnyen el lehetett tévedni.

Meikónak megvolt az a képessége, hogy a szinte teljesen egyforma utcákat is meg tudta különböztetni akár a legkisebb részlet alapján

is, de mégsem akart túlságosan elcsavarogni. Visszament az ismer-
tebb utcákba, s onnantól a jól ismert rövid úton folytatta kalandját.
De azért néhányszor nem bírta ki, hogy ne lessen be a szomszédos
utcákba...

Ahogy ballagott a labirintust alkotó fekete falak között, megta-
lálta azt az utcát, ahol először találkozott Shyagóval és a gyerekekkel.
Körülnézett, de az utcagyerekek nem voltak sehohol. Remélte, hogy jól
vannak. Abban bízott, hogy őket is befogadta valaki. Elgondolko-
zott, vajon hol lehetnek.

Nem sokra emlékezett, hisz nagyon régen volt, de mégiscsak job-
ban emlékezett rá, mint arra, hogy mi történt azelőtt...

Tisztában volt vele, hogy nincsenek szülei, mert Shyago elmesélte
neki, de azt az öreg sem tudta megválaszolni, hogy miért lett árva.

Meiko csupán néhány homályos arcra és sikoltozásokra emléke-
zett, meg arra, hogy egy romos kis házban ébredt fel, majd éhesen
kutakodva rátalált a gyerekekre.

Shyagó feltételezte, hogy a lány szüleivel az idegenek végeztek –
természetesen ezt nem közölte vele, hisz még a támadásról sem szá-
molt be neki. De még ebben sem volt egészen biztos, mert a lányt a
támadás után néhány évvel később találta meg. Meiko pedig semmi
jelét sem mutatta annak, hogy tud a Veszedelemről, vagy hogy bár-
mennyire is emlékezne a támadás és az öreggel való találkozása kö-
zötti néhány évre. Azt tartja a legvalószínűbbnek, hogy a lány vala-
milyen megrázkódtatáson esett át, amitől elvesztette emlékei jelentős
részét. Viszont ez sem biztos teljesen, ezért nem is mesélt róla.

Shyago csak azokat a tényeket közölte, amelyek megkérdőjelezhe-
tetlenek. Például azt, hogy amikor rátalált a többi gyerek között, úgy
döntött, hazaviszi. Meiko azóta is nagyon hálás emiatt, és családja-
ként tekint az öregre.

Miközben ennyi minden járt a fejében, eljutott a boltig. Azt is ma-
gas fekete fal vette körül, és miután átlépett a kapuján, meglepődött.

Ez volt az első alkalom, hogy betette ide a lábát. Első látásra sem-
mi különös nem látott benne. Ugyanolyan kopár talaj volt itt is,
mint mindenhol máshol. Ami érdekesnek tűnt, az csupán néhány
mokonokafa volt. Ezenkívül más is szúrta a szemét: egy henger alakú
robot két csáppal (ami úgy nézett ki, mint a nálunk ismeretes szem-
teskuka).

Meiko eddig legfeljebb csak Shyago meséiben találkozott robo-
tokkal, meg néhányszor távolról megpillantott egyet-kettőt az utcán,

de olyankor az öreg karon ragadta, és elfutottak. Tehát sohasem volt alkalma alaposan szemügyre venni őket. És az az igazság, hogy ennél sokkal nagyobbnak meg veszélyesebbnek képzelte el őket.

Ettől függetlenül nem volt neki mindegy. Kissé hezitálva lépkedett előre, majd hirtelen megdermedt, amikor észrevette, hogy a kuka közeledni kezdett felé, alacsonyan a levegőben lebegve. Nem mozgott túl gyorsan, úgyhogy simán elszökhetett volna előle. Mégsem tette, csak állt és remegett.

– Ki vagy te? Még nem láttalak – szólalt meg a szerkentyű.

A lány még megszólalni sem volt képes. Megijedt, s kissé el is bizonytalanodott.

– Én? – kérdezte, mintha nem ő lenne itt az egyetlen lélek háromszáz méteres körzetben. – Én Me... Mei...

– Mei? Ugye tudod, hogy ez egy szabályellenes név? – vágott közbe a robot.

– Meiko vagyok! – mordult fel a lány. – És miért szabályellenes a Mei?

A szemeteskuka meglepődött. Legalábbis azt tette volna, ha lettek volna érzései.

– Milyen idős vagy? – érdeklődött, de valójában nem is várt válasza, mert Meiko szívéhez nyomta a csápszerű kezét, és leszkennele. – Még nem vagy elég idős ahhoz, hogy katona legyél – állapította meg. – Más munkád van?

– Igen. Ételt jöttem venni – felelte közömbösen a lány.

– Szóval nincs. Honnan szerezted a lapokat? – folytatta a faggatózást, amikor meglátta, hogy mit szorongat a markában.

– Kaptam egy sportolótól – válaszolta, majd egy kicsit megijedt, mert a kuka szótlanul lebegett előtte.

– Szolgálj ki magad – bökte ki végül egy kis idő után a robot, majd távozott, habár továbbra is figyelte a lány minden lépését.

Meiko nagyon félt tőle. Azt feltételezte, hogy egy örrobot. Jól is gondolta. Erről főleg akkor bizonyosodott meg, amikor a szerkentyű a bolt standjánál állandóan a képébe mászott. Nem szó szerint, de eléggé közel bújta hozzá.

Talán már meg sem kéne említenem, hogy az ottani bolt sem olyan, mint a mi boltunk (inkább már azt kellene kiemelni, mi az, amiben hasonlítunk).

Ez a bolt úgy nézett ki, mint egy szabad ég alatti raktár. A földön kis dobozok álltak, és ha valami megtetszik, elveszed. Természetesen

nem lehetett csak úgy lelépni vele, ki is kellett fizetni – ezt cserével lehetett megvalósítani vagy azokkal a lapokkal, amik Meikónál voltak (pénz a Cyphen nem létezett).

Olyan sok ennivaló volt előtte, hogy azt se tudta, melyikből vegyen. Shyago nem mondta, hogy mit kell venni, úgyhogy kedvére válogathatott. Csakhogy ez nem volt olyan egyszerű.

Volt ott zhyana⁶, lim, natru, makko⁷ és még ehető gáz is egy zacskóba zárva, ami a bolygó egyik legnagyobb különlegessége. Volt ott ennél is több kaja, de csak ezeket ismerte.

Sokáig gondolkozott, hogy mit vegyen, végül úgy döntött, hogy megkóstolja a zhyánát, mert még sohasem evett belőle. Mellé még felkapott egy rakat limet is, mert azt már ismerte. Nem akart túlságosan kockáztatni.

– Választottam! – mondta a robotnak, mert mindvégig mellette volt.

A robot csápjai közé nyomta a lapokat, majd rámutatott a dobozokra, hogy azokat kéri. A szemeteskuka elővett egy átlátszó zacskót – olyat, mint amiben az ehető gáz is áll –, aminek az a jellegzetessége, hogy nehéz elszakítani, és a mi zacskóinkkal ellentétben újrahasznosítható (és szerintem lehetne még zsáknak is nevezni). Azt a zacskót telepakolta limmel és zhyánával, majd átnyújtotta a lánynak.

Meiko meglepődött. Mindössze ennyiből áll a vásárlás? Kicsit több akcióra számított. Nálunk legalább annyival izgalmasabb, hogy sohasem tudhatod, mikor küld el a pultos melegebb tájakra; bár egy robottól ezt nem várhatod el, mert mindig nyugodt... és robotos.

A csere után a kuka rá se hederített a lánynak. Így hát Meiko gond nélkül vihette ki a két zacskót – mivel kettőt kapott – a nagy fekete kapun.

Amint kitétte a lábát az utcára, elmúlt a nyugalma. Úgy érezte, hogy nincs egyedül. Körülnézett, de nem látott senkit. Aztán hirtelen hangot hallott.

– Add ide a zacskókat! – hallatszott az utca jobb oldali végéből, de nem látott senkit se a ködtől. Ismerős volt a hang, de semmiképpen sem barátságos. Aztán két gyerek jött elő a ködből.

Azonnal felismerte őket, több év után is. Az utcagyerekek voltak. Csodálkozott, hogy mégis hol lehet a másik három. Kiszáratva választ kapott a magában feltett kérdésre.

⁶ Ejtsd: zsána.

⁷ Kemény héjú barnás mag, kétszer akkora, mint egy mogyoró.

Egy sötétebb bőrű, fekete hajú gyerek a másik oldalról ki akarta kapni a kezéből az egyik zacskót, de Meiko a jó reflexének köszönhetően még idejében elrántotta előle, és mivel jobb- és baloldalt körülvették, egy keskeny utca felé kezdett szaladni. Egy pillanatra megállt, hátranézett, és meglátta mind az öt gyereket, akik lassan közeledtek feléje. A kislány naivan abban reménykedett, hogy csak félreértették egymást, ezért megkérdezte:

– Mit akartok? – közben a gyerekek fokozatosan közeledtek feléje.

– Az előbb mondtam, hogy a zacskókat – felelte a legmagasabb.

Meiko ekkor megértette a helyzetet. Ki akarják rabolni.

– Emlékeztek rám, ugye? – kérdezte, mert azt gondolta, hogy talán nem ismerik fel.

Ismét ugyanaz a gyerek szólalt meg.

– Igen, emlékszünk. Te vagy az a sírós kislány. Nagy szerencséd van, hogy téged befogadtak. Mindeközben nekünk minden áldott nap meg kell dolgoznunk azért, amit akarunk – ezt elég komolyan mondta, enyhe haraggal a hangjában.

Meikónak eléggé rosszul esett az a megjegyzés, hogy „sírós kislány”. Nem bírta ki, hogy ne szóljon vissza.

– Úgy dolgoztok, hogy másoktól loptok?

– Nem lopunk akárkitől. Általában a sportboltot szoktuk kifosztani, de mivel épp most sétáltál ki onnan két teli zacskóval...

– Ugye tudjátok, hogy lopni nem szabad? – kérdezte a lány haláli komoly tekintettel.

– Tudjuk, de nem mindenkinek van akkora mázlija, hogy egy idegen befogadja és dédelgesse.

Meikónak ez már túl sok volt. Szeretett volna visszamondani valami durvát, valami olyat, amitől soha többé eszük ágába se jut majd, hogy piszkálják.

A dühe ellenére nem vesztette el a fejét. Jobbnak találta, hogy visszabeszélés helyett inkább fusson. Nem mert hátranézni, de halotta, hogy robognak utána.

Az utca meglehetősen keskeny volt és hosszú. De akármilyen hosszú, mégiscsak van vége. Az utca végén egy mokunokafákkal teli kert volt. Egy olyan kert, ami a környéken lakók tulajdona, és még örrobotok se védik annyira – egy a néhány közül.

Nem tudott mit csinálni, de nem is volt sok ideje gondolkodni, ezért átrakta mindkét zacskót a bal kezébe, és megpróbált egy kézzel felmászni az egyik fa tetejére. Ő maga is csodálkozott azon, milyen

gyorsan és könnyedén fel tudott kúszni. Mire feljutott, addigra már az üldözői is odaértek.

Felült a fa tetejére, kényelmesen elhelyezkedett a puha, de meglehetősen erős leveleken, és nézte, ahogy a gyerekek kínlódnak a mászással. Akármennyire is igyekeztek, folyton lecsúsztak róla. Megpróbálkoztak a szomszédos fákkal is, azokkal is ugyanúgy jártak.

– Úgysem fogsz egész nap fent maradni. Ami minket illet, mi ráérünk! – szólt oda az egyik gyerek, ezúttal egy másik, aki szintén elég magas volt.

Meiko nem mondott semmit, de egyetértett abban, hogy nem maradhat itt sokáig. Azonban azt gondolta, hogy neki mégis több türelme lesz, mint a gyerekeknek, és végül itt hagyják. Rosszul hitte.

Többszöri próbálkozás után a gyerekek elkezdtek sugdolózni, majd ketten leléptek. Amikor visszajöttek, egy öreg faldarabot hoztak magukkal, amit ki tudja, hol szereztek. Nekitámasztották a fának, és azon kíséreltek meg feljutni.

Ekkor a lány már megijedt. Tisztában volt vele, hogy ennek a faldarabnak a segítségével előbb vagy utóbb feljutnak hozzá. Körbenézett. Láta, hogy a kert mellett van egy ház, s a fekete fal elég alacsony ahhoz, hogy átugorhasson a ház tetejére. Egyetlen gond viszont az volt, hogy a tető elég messze állt a faltól.

Miközben a gyerekek felmászni próbálkoztak a szerzett faldarabon, Meiko óvatosan végigsétált a fák koronáin, végül a kert végéhez ért (olyan sűrű volt a kert, hogy a fák lombjai egymást keresztelték). Az egyik fának a koronája tökéletesen átnyúlt a nagy fekete falon. Szép magas fáról van szó.

Mivel a fal vastag volt, gond nélkül rá lehetett állni. Akárhogy bámulta, sehogy sem tudta meggyőzni magát, hogy átugorjon a ház tetejére. Túlságosan messze volt a faltól.

A gyerekeknek sikerült feljutniuk a fák tetejére, és lassan egyenlőszóval közeledtek felé.

Meiko még sohasem volt ennyire kétségbeesve. Hátranézett, és látta, hogy a gyerekek nemsokára el fogják kapni.

Nem volt más választása. Elhatározta, hogy átugrik a tetőre, még ha lehetetlennek is tűnik.

– Oké, megcsinálom – motyogta magában. – Azért is sikerülni fog. Remélem.

Egy pillanatig még kételkedett, de aztán végképp eltökélte magát. Mély levegőt vett, hátralépett – érezte a lába alatt a puha faleveleket –, majd nekifutott, becsukta a szemét, és elrugaszkodott.

Abban a pillanatban, amikor a levegőben volt, gyengéd melegség járta át a testét. Azt észlelte, hogy a szél erősen az arcába csap, majd hirtelen megérezte a talpa alatt a tetőt. Kinyitotta a szemét; a ház tetején állt.

A gyerekek nem hittek a szemüknek, csak ámuldoztak.

– Ez mi volt? – kérdezték.

– Mi? – nevetett a lány, mert még ő sem tudta, mi volt ez a különös érzés.

– Hogyhogy mi volt? Az előbb valamiféle teleportációt használtál – mondta az egyik.

– Akkor ez volt az a furcsa érzés – sutyorogta halkán Meiko.

– Mit kotyogsz? – kérdezte a gyerek felháborodottan.

Meiko nem válaszolt, hanem megpróbálta ismét megcsinálni azt, amit az előbb tett. Becsukta a szemét, összeszedte minden erejét, és nekirugaszkodott. A szél ismét az arcába csapott, és a melegség is átjárta a testét. Nem tudta elképzelni, mi ez. Megpróbálta még egyszer, de ezúttal nyitott szemmel – ennek az lett az eredménye, hogy egy picit megbotlott.

Csodálkozva nézett maga elé. Abban a percben, amikor eljutott a tudatáig, hogy tud villámlépést használni, majdnem összerogyott örömeiben.

– Hát ez hihetetlen! – kiáltott fel, és összevissza cikázott a tetőn.

Mindeközben a gyerekek még mindig csak bambán bámultak. Fogalmazhatnék úgy is, hogy néztek a lányra, mint borjú az új kapura.

Egy kis idő múlva Meiko lehiggadt, és ránézett a gyerekekre.

– Ha nem bánjátok, én most lelépek – mondta, majd eltűnt a zacskókkal együtt.

A gyerekek egymásra néztek.

– Hát ilyet se láttam még – jelentette ki az egyik. – Akkor szerintem ismét a boltból fogunk csenni. Na, menjünk innen – azzal elmentek ők is.

Meiko boldogan ugrándozott a tetőkön. Laposak, ezért könnyen lehetett rajtuk rohangálni – az eső meg olyan ritkán esett, hogy nem is volt szükség másmilyenre. Szinte le se akart menni a járdára, hanem házról házra pattogott, és közben néha megpróbálta használni az újonnan felfedezett képességét. Még nem volt tisztában vele, hogy hogyan kell, ebből kifolyólag nem mindig sikerült neki.

Emiatt egyszer meg is ütötte magát. Nem ugrott elég nagyot, mert arra számított, hogy nincs rá szükség, hisz a villámlépés segítségével majd kényelmesen landol a másik ház tetején; de ezúttal nem jött össze.

Feltűnt neki, hogy nem tudja többszörösen használni egy huzamban, hanem kisebb időközönként. Nem tudta, hogy mitől van ez, de elsősorban arra volt kíváncsi, hogy mi módon képes erre egyáltalán. Összevissza száguldozott, s amikor egyszer majdnem orra is bukott, úgy gondolta, inkább nem próbálkozik tovább – amúgy is fáradt volt már. Inkább lemászott a tetőről, és a járdán folytatta az útját hazáig.

Vajon honnan van neki ilyen képessége? Eddig hogyan nem tudta előhívni? Shyago mit fog mondani? Vajon büszke lesz rá? Rengeteg kérdés futott át az agyán. Azon is gondolkozott, hogy milyen látványos módon jelenjen meg az öreg szeme előtt, de semmi kreatív nem jutott eszébe.

Shyago mindeközben majdnem összeesett kínjában, annyira aggodott, hogy hol lehet a lány ilyen sokáig. Amikor elhatározta, hogy a nyomába ered, meghallotta Meiko csengő hangját:

– Nem fogod elhinni, mit fedeztem fel! Ezt nézd!

Shyago hátranézett, boldogan szaladt volna a lány felé, de amikor megfordult, látta, hogy a lány egyik pillanatban a kapunál állt, a másik pillanatban pedig már ott volt előtte. Szegény öreg még arra sem volt képes, hogy megszólaljon.

– Vettem limet, mert azt szeretem, meg gondoltam, kipróbálom a zhyanát is. Volt ott ehető gáz is. Pakoltam volna abból is, de úgy döntöttem, hogy azt majd inkább máskor. Ugye jó lesz?

Az öreg még mindig hallgatott. Próbált valamit kinyögni, de csak dadogni tudott. Illetve még azt se.

– A zacskókat leteszem ide – duruzsolta mosolyogva a lány. Alig bírta ki, hogy ne röhögje el magát, majd villámlépéssel odament a ház elé, és lerakta a zacskókat. Utána visszament Shyagóhoz – természetesen a képességével.

Az öreg nyelt egyet, majd belekezdett:

– Ez micsoda?

– Fantasztikus, mi? Tudom használni a villámlépést, amiről anynit meséltél! – magyarázta lelkesen, majd elkezdett cikázni az öreg körül. Körülbelül két méter távolságot tudott megtenni egyetlen használattal, ami talán kevésnek tűnik, de mégsem az. Mi tagadás, az öreg majdnem kiugrott a bőréből.

– Ezt mégis hogy... Ez hihetetlen! – fakadt ki végül.

Örömeben kiáltozott, és átölelte a lányt.

– Ezt hogyhogy eddig nem tudtuk?

– Fogalmam sincs. Én is ma fedeztem fel – felelte Meiko, majd ismét száguldozásba kezdett.

Shyago ámultan nézte. Eszébe jutott, hogy mennyire szerette figyelni azt, ahogy Krikato ugrándozott a villámlépésekkel – akár ott-hon a kertben, akár a pályán.

Büszkén szemlélte, ahogy Meiko ide-oda suhan. Mindenkinél jobban tisztelte a mesterét, de mégis úgy gondolta, hogy Meiko már most jobban tudja használni, mint Krikato akkoriban. Látszott rajta, hogy még nincs teljes mértékben tisztában a képességével, de akkor is: tökéletesen használja! Született rohamlabdázó! Legyőzhetetlen lesz!

Ekkor aztán a fejéhez kapott, mert egy kicsit elszaladt vele a ló. Túlságosan beleélte magát. Meiko még távolról sem tudta tökéletesen használni a villámlépést, és ő már eldöntötte, hogy nem sportol többé, mert azt sem tudta, hogy van-e még stadion egyáltalán. Főleg azért, mert káosz van a bolygón, nem is akarja rábeszélni a lányt ilyesmire. Túlságosan féltette.

Így szállt el Shyago pillanatnyi öröme. Hiába lehetne a lányból legendás rohamlabdázó, ha a sport üzése nem biztonságos jelen pillanatban.

Leült a padra. Meiko is abbahagyta a rohangálást, helyet foglalt Shyago mellett.

– Valami baj van? – kérdezte, mert látta, hogy az öreg elszontyolodott.

– Dehogy! – vágta rá hangosan az öreg. – Nincs semmi gond. Inkább az a kérdés, hogy veled mi van. Piros az arcod, és alig kapsz levegőt!

Meiko valóban vörös volt, és lihegett.

– Egy kicsit elfáradtam. Meg ki akartak rabolni az utcai gyerekek, de szerencsére megszöktem! És tudod hogyan? Találtam egy mokunokafákkal teli kertet, és felmáztam az egyik fára. Két zacskó volt a kezemben, mégis olyan könnyen ment... A fiúk pedig sehogy sem tudtak utánam mászni! – mesélte fáradhatatlan lelkesedéssel.

Shyagónak ekkor eszébe jutott az a nap, amikor rátalált a lányra. De most nem rá gondolt, hanem a többi utcagyerekre. Azóta egyszer sem látta őket.

– Azok a gyerekek voltak, akikkel még kiskorodban találkoztál?
– Igen – felelte Meiko meglepetten. Szerette volna megtudakolni, hogy miért kérdezi, de nem volt rá alkalma, mert az öreg gyorsabb volt nála.

– Értem. És nem tudtak utánad mászni?

– Nem tudtak! – folytatta a lány a mesélést teljes beleéléssel, szinte el is feledkezve arról, amit kérdezni akart. – Végül aztán hoztak valahonnan egy jókora faldarabot, azzal másztak fel. De addigra én már végigsétáltam a fákon, és átugrottam az egyik közeli házra! Ekkor fedeztem fel a képességemet, mert villámlépéssel ugrottam át a tetőre. Tök szuper volt! De ijesztő is...

Shyago figyelmesen hallgatta a lányt, és közben azon gondolkozott, hogy igaz-e az állítás, miszerint a mokunokafára csak a tisztalelkűek mászhatnak fel könnyedén. Végül is akárki felkúszhat a tetejére, az utcagyerekeknek is sikerült, csak nem olyan egyszerűen. Tudós szájából még sosem hangzott el, és egy tény csak akkor lehet teljes mértékben igaz, ha szakember állítja azt (legalábbis náluk úgy van – nálunk általában épp a szakember ért hozzá a legkevésbé). Ezen eltűnődött. Lehet, hogy a mendemonda mégis igaz?

– Iszok, mert már nagyon szomjas vagyok – jelentette ki a lány, mert látta, hogy az öreg belemerült a gondolataiba.

Ami az ivást illeti, ott úgynevezett „hadre” volt. Szerintem azonosítható a vízzel. A mi vizünkhöz képest sokkal alacsonyabb a viszkozitása – vagyis a belső súrlódása –, ebben talán még a folyékony héliumot is lepipálja, de a héliummal ellentétben, nem folyik át a szilárd anyagok molekulái között – igazi paradoxon, nem? Ha véletlenül valaki nem érti, hogy miről hablatyolok, teljes mértékben megértem. Köznyelvre lefordítva: sokkal folyékonyabb, mint az a víz, amit mi ismerünk. Mellesleg enyhén édeskés íze van.

A Cyphen nem igazán ismert a szennyezett víz, és még növények sem élnek benne, ezért tökéletesen átlátszó. És hogy mi a legjobb tulajdonsága? Hát az, hogy ha belegrasz és hasra esel, akkor nem fog csípni, mint a mi vizünk! Emellett szerintem az is jó dolog, hogy magától újratermelődik, ha kiürül a forrás. Na jó, talán mégis inkább ez a legeslegjobb benne.

Mindennek ellenére összesítve sokkal kevesebb víz van a Cyphen, mint a Földön, de sokkal több az iható (a Cyphen nagyon ritka az olyan, ami nem lenne ivásra alkalmas). Az is idetartozik, hogy kevesebbet isznak, mint mi. Napi két pohár is megteszi.

Patakok formájában és a föld alatt is található. Meiko és Shyago nap mint nap egy kisebb föld alatti barlangocskából szerzi az ivóvizet, ami a kertük hátsó részében van. A felszínre hozott vizet egy tuklon⁸ nevű dobozban tárolják. Ennek a tuklonnak az a jellegzetessége, hogy nem árt neki a víz, és az sem a víznek. Az egyik legszilárdabb anyag a bolygón a natilonnal együtt, melleleg frissen tartja a vizet, és nem is koszolódik, mert minden nagyon könnyen lecsúszik róla – gyakran még a kézből is kisiklik, ezért óvatosan kell bánni vele.

Miután ivott, bement a konyhába, és megkóstolt egy zhyánát. Eléggé savanyúnak találta, mégis megette, mert Shyago mindig ezt mondogatta neki: „akármilyen is a kaja íze, gondolj arra, hogy minél rosszabb ízű, annál egészségesebb”. Ez náluk igaz is volt, mert ott nem létezett egészségtelen kaja. Nagyon fejlett népről van szó, de a mesterséges élelmiszer előállítását egyenesen tiltották.

Mivel még éhes volt, gyorsan megevett egy limet is. Azt mégis csak szívesebben ette. Addigra már Shyago is abbahagyta a gondolkodást, odaült a lány mellé a konyhaasztalhoz.

– Megyek aludni, ha nem gond. Nagyon fáradt vagyok – jelentette ki ásítva a lány.

– Csak nyugodtan – felelte az öreg, mosollyal az arcán.

Lassacskán beballagott a szobájába, ledőlt az ágyra, és rögtön el is aludt. Azt álmodta, hogy Shyagóval együtt ugrálgatnak az udvarban – villámlépéssel.

⁸ Ejtisd: taklon.